

## kanske

För inte alls så längesedan i ett andetag vilket känns så fjärran ändå nära. Satt jag här på samma plats i samma pose med blicken varandes en vinge vilken flyger fri ut genom glasets hinna. I vanligt språkbruk fönster. Då var fönstren inramade i violetta slöjor, i vanligt språkbruk lila gardiner. Min själ tycker om violett, färgen är upplevandebar hemma för mig, tolka inte denna utsaga tillåt färgen leva. Lägg inte pålagan runt lila på den; den sista chansen. Det är aldrig den sista chansen.

Fönstren bär andra kläder i dessa dagar, skira turkosa slöjor, ljuset är så skimrandeglatt genom dem upplevde ett behov av ljussvepande andning så blev det som det blev; turkos. Genom dessa vackra slöjor, gardiner ser jag älskad gran, lugnt stilla vajar grenar, det är sagovaggastämning, fylls av längtan, grenarna, armarna är vida armar händer doftande skimrande gröna, fylls av längtan; låt mig andas i din hand. Granen hör mig vaggar leendeljus, svingar lugnstillan in i bröstet. Fågel skuttar lätt och kvickt, hör inte dess sånger genom rutan, ändå hör jag dem genom fågels rörelsefröjd. Lyfter blicken ännu ett steg, björkar med långt svepande hår, kanske väna jungfrur dansar i kvarnbacken. Slutet ögonen ser hästar, vagnar, hör skramlet. Ser säden bäras in i kvarnen, mjölnaren, kvarnhjulens sånger, kvarndoft av sten, trä, säd, mjöl. Säcken bäres ut, åter hör jag skramlet, det är glatt, fröjdansglatt. Med slutna ögon vandrar jag vidare, vinden för mig den andas friskklar, hör bäckens porlande, hör gräsvingar andas en mjuk tass till kind, runt fötter dansar solkjolar. Vandrar vidare befinner mig i skogsdungen, lägger hand till var sten, ännu så kalla, mina händer kanske skänker en stunds värme. Träden höga raka åldersled, bugar i kärlek omfamnar jag dem, stannar vid modersträd, lägger kinden till, tårar stiger rinner sakta nedför kind, hon lägger armar runt mig, vi är tysta tillsammans, jag vet säger hon, jag vet, minns ditt djup, minns din hjärtdamm, vår damm. Jag hör kvarnstenar snurra, vatten porla, säden doftar, eld brinner i spisen, bakar bröd bjuder in till fest, till gästabud. Hjärtdammen porlar rödskimrande fylls bröstet hör fiolen sjunga rena strängars vemod till stigande porlande, mina fötter lindas om in av mossor. Ser stenar stora stenar ligga vila, hullerombuller i en hög. De rör sig en boplatz stiger fram, enkla boningar i ring, eld brinner, den gamla berättar liv. lyssnar andas djupare djupare in, doften av sköljer in, så är allt sig likt hullerombuller, följer stigen där väntar stenen, den stora stenen. Brukar stanna länge hos den, den är en bädd en säng, mjuk mossor har den, där ligger jag helt stilla ser solen strila ned genom grenar, badar i sol gör jag eller kanske solens fingrar rör vid min själs strängar. Hör klockans lugna rytm, ser granen, turkosa slöjor andas, stiger upp in i tankars virrvarr, vandrar genom labyrinten håller tråden i hand, kanske är jag tillåten att finna hem.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten